

předpokladů rozsudku právě zmíněných musí zůstatí bez povšimnutí (§ 288 čís. 3 tr. ř.). Poněvadž jest splněna skutková podstata činu, ohroženého těžším trestem (§u 312 tr. zák.), netřeba uvažovati o tom, zda zakládá jednání obžalovaného pouze méně trestný, soukromožalobní přestupek urážky na cti.

Čís. 1444.

Pro pojem »svěření k doзору« dle §u 132 tr. zák. není třeba, by zaměstnanec byl zaměstnavateli formálním úkonem svěřen.

Spadá sem poměr hlavy rodiny k mladistvé služebné, třeba ji byla do služby přijala manželka jeho.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1924, Kr II 44/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 25. listopadu 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem svedení k smilstvu dle §u 132 III. tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Neprávem označuje stížnost s hlediska §u 281 čís. 9 a) tr. ř. právně pochybeným výrok soudu, že v tomto případě pokládati bylo T-ovou za doзору obžalovaného svěřenou. Byť i pravdou bylo, že pouhý služební poměr ve smyslu čeledních zákonů nevyčerpává ještě pojmu svěření k doзору, nelze přisvědčiti stížnosti, že poměr ten nezbytně toho vyžaduje, by zaměstnanec doзору zaměstnatele výslovně a zvlášť byl svěřen rodiči, poručníkem nebo poručenským úřadem. Stačí, jak i rozsudek správně předpokládá, že svůdce měl podle všeobecných pravidel a názorů životních povinnost, bdíti nad mravním chováním a neporušeností osoby svěřené, čemuž jest nepochybně tak při mladistvé, zde sotva ještě 14leté služebné vůči hlavě domácnosti. Při tom bezvýznamna jest i okolnost, že snad T-ová do služby přijata byla ne přímo stěžovatelem, nýbrž jeho manželkou, ježto přijímání osob výpomocných v domácnosti pravidelně děje se způsobem takovým, povinnost k doзору přes to však dána jest i tu hlavě domácnosti právě následkem tohoto jejího postavení.

Čís. 1445.

Při »udání vrchnosti« není třeba zvláště prokazovati, že udání bylo způsobilým, by vedlo k stihání obviněného (§ 209 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 12. ledna 1924, Kr II 453/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu

✓ Brně ze dne 20. srpna 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem utržení na cti dle §u 209 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Bezodůvodnou jest zmateční stížnost, dovolávající se hmotněprávního zmatku čís. 9 a), po případě 10 §u 281 tr. ř. Po stránce té navazuje zmateční stížnost na výpověď svědka Františka R-a, že četnictvo vůbec žádného pátrání nekonalo, protože list obžalovaného vážně nebralo, a dovozuje z toho, že tu nebylo onoho nebezpečí, jež předpokládá, jak prý tomu nasvědčuje předpis §u 210 písm. b) tr. zák., pojmově zločin utržení na cti na rozdíl od pouhého přestupku dle §u 487 tr. zák. Nemohl by prý § ten mluvit o »vlastnostech, které tu dle §u 209 tr. zák. býti musí,« kdyby zločin neshledával jen v obviňování, spojeném s takovým nebezpečím. Než zmateční stížnost přehlíží, že zákon v §u 209 tr. zák. výslovně rozlišuje mezi »udáním u vrchnosti« a »jiným obviňováním, jež by mohlo dáti příčinu vrchnosti k šetření neb alespoň pátrání proti obviněnému«; kdežto v případě tomto žádá zvláštní průkaz způsobilosti obvinění, by vedlo k stíhání obviněného, v onom případě takového požadavku neklade a to vzhledem k předpisům trestního řádu (§§ 84, 87), z nichž vyplývá, že nebezpečí to s každým udáním u vrchnosti jest dle samého zákona spojeno. Slova §u 487 tr. zák., jichž se stížnost dovolává, nesou se dle toho patrně jen k případům, kde jde o obviňování jiného druhu, než udáním vrchnosti. Předpis §u 210 písm. b) tr. zák. stanoví jen okolnost, zločin utržení na cti trestně zvláště kvalifikující, a nelze z ní odvozovati, že by zde nebylo skutkové podstaty zločinu, když snad nebezpečí, zákonem samým in abstracto předpokládané, v konkrétním případě účinným se neosvědčilo. Ostatně i tu přišla by alespoň trestná odpovědnost pro pokus zločinu v úvahu. Zmateční stížnost namítá ovšem též, že okresní četnické velitelství není pro konkrétní případ vrchností ve smyslu první věty §u 209 tr. zák., protože obecní strážník jeho dohledu nepodléhá. Než i tu jde o příliš úzký výklad pojmu »vrchnost«, nemající oprávnění ani v doslovu, ani dle smyslu zákona. Vzhledem k uvedeným předpisům trestního řádu sluší spíše »vrchností« rozuměti veškeré úřady a jich orgány vůbec, zejména však ony, jimž pečovati jest o právní bezpečnost, zločiny ohrožovanou a porušovanou, k nimž četnické velitelství již dle určení četnictva vůbec, jak zákonem ze 14. dubna 1920, čís. 299 sb. z. a n. jest stanoveno, zajisté náleží. Nelze proto shledati právní stanovisko první stolice při posuzování případu pochybeným.

Čís. 1446.

Meze práva dohlédacího dle §u 15 tr. ř. Jest jen odpomocí rázu administrativního a může směřovati jen proti soudům jako takovým, není-li jiných opravných prostředků; nemůže se však dotýkati rozhodnutí soudu v jednotlivých případech. Vyhlášeným rozhodnutím jest soud vázán. Oprava rozsudku.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1924, Kr II 484/23.)